

OBEIR no sempre recompensa!

Un relat de: [Romy Ros](#)

M'ha vingut a la memòria aquell record d'infantesa que em va omplir de frustració.

Jo tenia 8 o 9 anys. A l'escola de les monges ens van fer cosir una manualitat en forma de coixí decorat amb un cargol fet de cadeneta amb fils de colors.

Aquesta costura havia de ser el regal pel "dia de la mare", el primer diumenge de maig. La roba era de sac i el cargol quedava al mig d'aquella roba amb colors vius. Com que els forats del sac eren palpables, la costura resultava més fàcil. Era senzill per nenes d'aquesta edat i la utilitat era la típica d'un coixí decoratiu.

Jo el vaig cosir amb la il·lusió de qui fa una gran obra destinada a la mare i esperant que un cop li donés ella estigués contenta i em felicités per la labor realitzada, no per la idea ja que aquesta no havia estat meva, sinó de les mestres.

Ai, el "gozo en un pozo"!

Va arribar el dia de la mare i li vaig donar amb aquella expectativa d'una nena de 8 o 9 anys... i en comptes del premi esperat vaig rebre un seguit de reguitzells i retrets que jo no esperava:

- Per això eren aquells diners que et vaig donar per l'escola? Doncs vaja! Sí que és car per ser només roba de sac! Només és roba de sac!

Vaig quedar decebuda i entristida: el meu regal no li agradava. Ni tan sols es va fixar en les puntades de la labor. El cargol de colors confeccionat amb amor i que era obra meva.

No recordo si vaig plorar. Tan sols recordo el sentiment de tristor, desil·lusió i certa amargura en sentir que la mare em renyava a mi per la compra i tria d'aquella manualitat i pel preu que vam pagar. Quina frustració.

Ara, amb el pensament d'adulta entenc que ella estava descontenta i indignada amb les monges perquè la relació preu i resultat de la manualitat material no es corresponien amb les seves expectatives. Era amb les monges que estava indignada; però el seu descontent me l'expressava a mi, només a mi.

En cap moment la mare va fer un exercici d'empatia amb la seva filla. En cap instant va mesurar si les seves paraules i actitud em ferien. Només expressava descontent i enuig.

Crec que va ser la situació més frustrant que he viscut davant un regal que jo hagi fet. També recordo que jo no acabava d'entendre perquè em renyava: jo no l'havia triat! Ens va venir imposat per les mestres monges i a totes les alumnes.

Jo m'havia limitat a obeir a la mare i a les monges. Quina frustració.

Aquell dia, em va quedar molt clar que obeir no sempre te la recompensa i el resultat esperat. Pot ser, vaig començar a encaminar-me cap a la rebeldia...

D'adulta m'agrada l'expressió de M.Mercè Marçal de Tres voltes rebel: l'experiència m'ho ha ensenyat.

Romy Ros

1 de novembre de 2018